

KØBENHAVNS BYRET
DOM
AFSAGT DEN 2. OKTOBER 2025

Sag BS- -KBH

Sagsøger
(advokat)

mod

Sagsøgte
(advokat Tanja Brunstedt Tidemand Gantzhorn)

Denne afgørelse er truffet af dommer .

Sagens baggrund og parternes påstande
Retten har modtaget sagen den 8. juli 2024.

Sagen drejer sig om, hvorvidt sagsøger **Sagsøger** er berettiget til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste som følge af et trafikuheld den 5. november 2015 samt, om sagsøgers krav mod sagsøgte er forældet.

Sagsøger har nedlagt følgende påstand:
Sagsøgte Sagsøgte tilpligtes til sagsøger **Sagsøger**
at betale kr. 686.970,96 med tillæg af procesrente fra sagens anlæg.

Sagsøgte har nedlagt påstand om frifindelse og har herunder blandt andet gjort gældende, at det af sagsøger fremsatte krav er forældet.

Sagsøger har over for sagsøgtes anbringende om, at kravet er forældet, gjort gældende, at kravet ikke er forældet og har nedlagt følgende påstande:

Principielt: Sagsøgte **Sagsøgte** tilpligtes at anerkende, at der på tidspunktet for indgivelse af stævningen den 8. juli 2024 ikke var indtrådt forældelse af kravet.

Subsidiært: Sagsøgte **Sagsøgte** tilpligtes at anerkende at det oprindelige stævningstidspunkt 21. november 2023 skal have frist afbrydende virkning i denne sag.

Behandlingen af spørgsmålet om forældelse har været udskilt til behandling på skriftligt grundlag jf. retsplejelovens § 253, stk. 1, og § 366.

Parternes synspunkter

Sagsøger har i sit procedureindlæg af 17. juli 2025 anført:

" ...

2. UDENRETTLIG BEHANDLING AF SAGEN HOS **Sagsøgte**

Erstatningssagen efter ulykken den 5. november 2015 blev oprindelig afsluttet af **Sagsøgte** den 12. juni 2018, idet der på dette tidspunkt ikke kunne dokumenteres et erhvervsevnetab på 15 % eller derover, da sagsøger **Sagsøger** arbejdede i en fuld tidsstilling med samme lønniveau, som før ulykken, som sagens bilag 27 fremlægges korrespondancen vedrørende afslutningen.

Sagsøgte orienteres den 16. december 2020 om at den sideløbende arbejdsskadesag er genoptaget, som sagens bilag 28 fremlægges orienteringen. Denne orientering besvares af **Sagsøgte**

den 19. januar 2021, hvor der anmodes om dokumentation for at genoptagelsesbetingelserne i erstatningsansvarslovens § 11 er opfyldt, mailen fremlægges som sagens bilag 29. Mailen besvares med brev af den 13. april 2021, sagens bilag 18, sagsøgers ekstrakt s. 441.

Sagsøgte efterspørger herefter yderligere dokumentation for at der er indtrådt en væsentlig forværring, der kan begrunde en genoptagelse ved mail af den 27. maj 2021, fremlægges som sagens bilag 30. Der fremsendes herefter henholdsvis den 6. december 2021 og 25. januar 2022 dokumentation for at sagens faktiske omstændigheder har ændret sig siden sagens afslutning den 12. juni 2018 i form af kommunale akter, speciallægeerklæring og fleksjobskontrakt.

Herefter meddeler **Sagsøgte** den 16. februar 2022, at de på det foreliggende grundlag vurderer, betingelserne for genoptagelse er opfyldt, mailen fremlægges som sagens bilag 31.

Sagsøgte vurdering ender dog med at de den 21. november 2022 afviser årsagssammehæng jf. sagens bilag 20, sagsøgtes ekstrakt s. 459.

I forlængelse af afvisningen beder sagsøger **Sagsøgte** bekræfte at der tidligst indtræder forældelse i sagen den 21. november 2023, svarende til 1 år efter afvisningen, hvilket bekræftes ved mail af den 23. marts 2023, fremlægges som sagens bilag 32.

Inden fristen den 21. november 2023 fremsender sagsøger ny anmodning om genoptagelse eller revurdering af sagen til **Sagsøgte** den 25. juli 2023, brevet fremlægges som sagens bilag 33.

Sagsøgte afviser dog endeligt den 4. september 2023, mailen fremlægges som sagens bilag 34.

3. ANBRINGENDER

3.1 KRAVETS FORÆLDELSE

Det gøres gældende, at der først er indtrådt forældelse den 16. februar 2025, svarende til 3 år efter at **Sagsøgte** anerkendte at genoptagelsesbetingelserne var opfyldt og anmodede om yderligere oplysninger til brug for vurderingen af kravet, sagens bilag 31 jf. FAL §29, stk. 5, 2. pkt.

Det gøres subsidiært gældende, at der først er indtrådt forældelse i sagen 4. september 2024, svarende til 1 år efter **Sagsøgte** afvisning af den 4. september 2023 jf. forsikringsaftaleloven §29, stk. 5, 1. pkt. Stævningen i denne sag mod **Sagsøgte**, indgivet den 8. juli 2024 var således rettidig.

Det gøres gældende, at der under alle omstændigheder tidligst indtrådte forældelse i sagen den 21. november 2023, idet der var tale om en genoptagelse af sagen efter Erstatningsansvarsloven §11, hvilket **Sagsøgte**

har bekræftet den 16. februar 2022 jf. bilag 31. Der løber således en ny forældelse svarende til 1 år fra afvisningen af kravet den 21. november 2022 jf. forsikringsaftaleloven §29, stk.1 og som **Sagsøgte** ligeledes bekræftede den 23. marts 2023 jf. bilag 32.

3.2 STÆVNINGENS FRISTAFBRYDENDE VIRKNING

Det gøres gældende at tidspunktet for indgivelse af den oprindelige stævning i sagen den 21. november 2023 bør ligges til grund, og stævningen dermed havde fristafbrydende virkning. I sagen BS- -KBH hvor **Handlingsselskab** fejlagtigt var stævnet, stod det klart for dennes repræsentant, at stævningen

og erstatningskravet reelt vedrørte **Handlingsselskab** kunde, ^{Forsikringsselskab}
 som de varetog skadesbehandlingen af sagen på vegne af.
Forsikringsselskab har senere overdraget forpligtigelsen til **Sagsøgte**
 jf. bilag B, hvilket sagsøger var uden viden om, før man for en sikkerheds skyld forespurgte dennes repræsentant om bekræftelse på "rette sagsøgte" i sagen den 26. juni 2024.

Fejlen i forbindelse med angivelse af den forkerte sagsøgte i sag BS-KBH, kan ikke anses at have haft nogen betydning for **Sagsøgte** muligheder for at varetage sine interesser i sagen frem til nu, hvorfor det oprindelige stævningstidspunkt den 21. november 2023 bør have fristafbrydende virkning.

Sagsøger indgiver hurtigt efter dommen i BS- -KBH den 6. maj 2024 og meddelelsen om "rette sagsøgte" den 27. juni 2024 stævningen mod **Sagsøgte** den 8. juli 2024.
 ..."

Sagsøgte har i sit procedureindlæg af 2. juli 2025 anført:

"...2. Sagsbehandlingen hos **Sagsøgte**
Sagsøgte afsluttede sagen i juli 2018 efter Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings havde truffet afgørelse om, at **Sagsøger** ikke havde pådraget sig et erhvervsevnetab som følge af ulykken.

Sagsøger orienterede den 16. december 2020 **Sagsøgte** om, at hendes arbejdsskadesag var genoptaget hos Arbejdsmarkedets Erhvervssikring med henblik på en fornyet vurdering af hendes erhvervsevnetab (ekstrakten s. 441).

Ved brev af 13. april 2021 fremsendte **Sagsøger** et krav om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste til **Sagsøgte** (ekstrakten s. 441).
Sagsøgte oplyste ved brev af 27. maj 2021, at de ikke kunne tage stilling til det fremsatte krav om tabt arbejdsfortjeneste - eller genoptagelse i øvrigt – idet der ikke var fremsendt dokumentation herfor (ekstrakten s. 443).
Sagsøgte modtog dokumentation fra **Sagsøger** i maj 2022, og den 21. november 2022 afviste **Sagsøgte** kravet om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, idet der ikke fandtes at være årsagssammenhæng mellem ulykken den 5. november 2015 og **Sagsøger** sygemelding i maj 2020 (ekstrakten s. 459).

Sagsøgte angav afslutningsvist, at der ikke var taget stilling til spørgsmålet om forældelse (ekstrakten s. 459).

3. Retssagernes forløb

Sagsøger anlagde den 21. november 2023 retssag mod ^{Handlingsselskab} med krav om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste som følge af et trafikuheld den 5. november 2015.

Sagen blev ved en fejl anlagt mod **Handlingsselskab**. **Handlingsselskab** havde som handlingsselskab for skadevolders forsikringsselskab behandlet **Sagsøger** personskadesag.

Den 6. maj 2024 blev **Handlingsselskab** frifundet i sagen, idet ^{Handlingsselskab} ikke var rette sagsøgte (ekstrakten s. 483).

Den 26. juni 2024 anmodede **Sagsøger** om at få oplyst, hvem retssagen rettelig skulle anlægges imod (ekstrakten s. 494). Ved mail af 27. juni 2024 modtog **Sagsøger** oplysninger om, at rette sagsøgte er **Sagsøgte**, og at stævningen kunne indgives med frafald af kald og varsel (ekstrakten s. 493).

Sagsøger anlagde nærværende retssag mod **Sagsøgte** den 8. juli 2024 (ekstrakten s. 6).

Anbringender

Det gøres overordnet gældende, at **Sagsøger** eventuelt berettigede krav på personskadeerstatning som følge af ulykken den 5. november 2015 er forældet.

1. Kravets forældelse

Det gøres gældende, at **Sagsøger** eventuelt berettigede krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste også var forældet på tidspunktet for den oprindelige stævnings indgivelse den 21. november 2023.

I medfør af forældelseslovens § 3 gælder en 3-årig forældelsefrist for erstatning uden for kontrakt. Efter forældelseslovens § 2, stk. 4, regnes forældelsesfristen for erstatningskrav uden for kontrakt som udgangspunkt fra skadens indtræden.

Sagsøgte henviser til U2012.2844Ø (materialesamlingen s. 6), hvor landsretten fandt, at forældelsesfristen for krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste løber fra ulykkestidspunktet, uanset at kravet først kunne opgøres på et langt senere tidspunkt.

Endvidere henvises til FED2003.3065Ø (materialesamlingen s. 17), hvor landsretten fandt, at det var uheldstidspunktet - ikke stationærtidspunktet - som var

afgørende for forældelsesfristens begyndelse, idet skadelidte på ulykkestidspunktet havde kendskab til personskadens.

Var den skadelidte på dette tidspunkt ikke bekendt med, at der ville opstå et krav, regnes fristen dog først fra den dag, hvor den erstatningssøgende fik eller burde have fået kendskab til sit krav, jf. forældelseslovens § 3, stk. 2.

Til illustration heraf henvises til FED2007.286V (materialesamlingen s. 12), hvor landsretten fandt, at skadelidte, som havde været fuldstændig rask inden færdselsuheldet, burde have indset, at færdselsuheldet var årsag til hendes smerter, der opstod umiddelbart efter ulykken, selvom læger først flere år senere pegede på en sammenhæng mellem smerterne og færdselsuheldet.

Sagsøger kom til skade den 5. november 2015, og hendes krav på personskadeerstatning som følge af ulykken forældes derfor som udgangspunkt den 5. november 2018.

Sagsøger har ved stævningsindgivelse den 21. november 2023 rejst krav på tabt arbejdsfortjeneste for perioden 18. maj 2020 til 26. marts 2024.

Afgørende for spørgsmålet om forældelse er derfor, hvornår **Sagsøger** burde have været klar over, at skaden ville få (varige) følger for hendes arbejds- og indtægtsevne, eller i hvert fald måtte have en sådan klar formodning om, at hendes tilskadekomst den 5. november 2015 begrundede krav om erstatning for såvel midlertidige som varige følger deraf.

Hvis forældelsesfristen for **Sagsøger** eventuelt berettigede krav på erstatning må anses for suspenderet i medfør af forældelseslovens §§ 2-3, gøres det gældende, at **Sagsøger** arbejdssevne allerede fra marts 2017 var udfordret i en sådan grad, at hun blev oplyst om mulighederne for en § 56 aftale (ekstrakten s. 49-50), og at hun senest den 31. januar 2018, hvor hun opsagde sit job på grund af følgerne efter trafikulykken (ekstrakten s. 42-43), havde en så klar formodning om, at hendes tilskadekomst den 5. november 2015 begrundede krav om erstatning. Senest fra dette tidspunkt løb derfor en frist på 3 år til at afbryde forældelsesfristen.

Forældelsesfristen for **Sagsøger** krav på personskadeerstatning indtrådte således senest den 31. januar 2021, og derfor var **Sagsøger** eventuelt berettigede krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste forældet på tidspunktet for den oprindelige stævnings indgivelse den 21. november 2023.

I medfør af forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, gælder der endvidere en tillægsfrist på 1 år fra forsikringsselskabets meddelelse om, at det helt eller delvis afviser kravet, *hvis* skaden inden udløb af forældelsesfristen er anmeldt til forsikringsselskabet.

Sagsøgte henviser til U2020.4147H og U2015.2764Ø i materialesamlingen, henholdsvis side 21 og 42.

Sagsøger fremsatte sit krav på tabt arbejdsfortjeneste over for **Sagsøgte** den 13. april 2021 (ekstrakten s. 441), og den 3-årige frist for forældelse havde ikke været midlertidigt afbrudt siden den 31. januar 2018. Derfor var der allerede indtrådt forældelse af **Sagsøger** eventuelt berettigede krav på erstatning, da hun fremsatte sit krav over for ^{Sagsøgte}

Derved gælder der ikke en 1-årige tillægsfrist fra **Sagsøgte** afvisning af kravet.

1. Spørgsmålet om stævningens fristafbrydende virkning
Det gøres endvidere gældende, at den oprindelige stævning ikke har bevaret sin fristafbrydende virkning.

Det følger af U2001.317H (materialesamlingen s. 55), at hvis et oprindeligt sagsanlæg skal bevare sin fristafbrydende virkning, skal sagen anlægges på ny "*uden uforment ophold*".

I dommen U2008.2410H (materialesamlingen s. 53) fandt Højesteret, at det oprindelige sagsanlæg havde bevaret sin fristafbrydende virkning ved anlæggelse af en ny sag 13 dage efter afvisningen af den oprindelige sag.

I sagen FED2022.40V (materialesamlingen s. 48) blev retssagen genanlagt 3 dage efter, at den oprindelige sag var hævet, og Vestre Landsret fandt dermed, at det oprindelige sagsanlæg havde bevaret den fristafbrydende virkning.

Sagsøgte henviser særligt til Vestre Landsrets kendelse U2016.3821V (materialesamlingen s. 50), hvor Vestre Landsret fandt, at det oprindelige sagsanlæg undtagelsesvist havde bevaret sin fristafbrydende virkning, selvom den nye sag først blev anlagt 38 dage efter afvisningen af det oprindelige sagsanlæg, fordi afvisningen imellemtiden havde været forsøgt kæret. Det følger således af retspraksis, at kriteriet "*uden uforment ophold*" indebærer, at hvis det oprindelige sagsanlæg skal bevare sin fristafbrydende virkning, skal sagen genanlægges i nær tidsmæssig sammenhæng med den oprindelige sags afslutning – det vil sige inden for dage til få uger.

Sagsøger har ikke anlagt retssagen mod **Sagsøgte** "*uden uforment ophold*".

Der gik 51 dage fra den oprindelige retssags afslutning (ekstrakten s. 483), før end **Sagsøger** bad om oplysninger om rette sagsøgte (ekstrak-

ten s. 494), og yderligere 11 dage fra **Sagsøger** modtagelse af oplysningerne (ekstrakten s. 493), før sagen blev anlagt på ny.

Sagsøger har ved at indgive den nye stævning 62 dage efter den oprindelige sags afslutning således ikke anlagt sagen på ny "*uden uforholdent ophold*", og der foreligger ikke sådanne omstændigheder, at den fristafbrydende virkning helt undtagelsesvist bør bevares efter 62 dage.

Derfor har det oprindelige sagsanlæg ikke bevaret sin fristafbrydende virkning, og **Sagsøger** eventuelt berettigede krav på erstatning var således forældet ved indgivelsen af stævningen den 8. juli 2024.
..."

Sagsøgte har i sit afsluttende procedureindlæg af 13. august 2025 anført:

"...

Supplerende anbringender

Det fastholdes, at **Sagsøger** eventuelt berettigede krav på personskadeerstatning som følge af ulykken den 5. november 2015 er forældet.

Sagsøgte henviser i det hele til det i procedureindlægget af 2. juli 2025 anførte.

Det gøres endvidere gældende, at forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, ikke finder anvendelse, idet der allerede var indtrådt forældelse af **Sagsøger**

krav, da hun fremsendte sit krav om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste til **Sagsøgte** den 13. april 2021 (ekstrakten side 441).

I henhold til forsikringsaftaleloven § 29, stk. 5, 1. pkt., gælder der en tillægsfrist på 1 år fra forsikringsselskabets meddelelse om, at det helt eller delvis afviser kravet, *hvis* skaden inden udløb af forældelsesfristen er anmeldt til forsikringsselskabet.

Hvis forsikringsselskabet anerkender, at der foreligger en dækningsberettiget skade, men anmoder om yderligere oplysninger med henblik på opgørelse af kravets størrelse, indtræder forældelse først 3 år efter selskabets meddelelse herom, jf. forsikringsaftaleloven § 29, stk. 5, 2. pkt.

Forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, 2. pkt., indebærer således, at forældelsen er afbrudt, indtil at forsikringsselskabet har forholdt sig til det anmeldte krav. Hvis forsikringsselskabet afviser det anmeldte krav, gælder derimod tillægsfristen i pkt. 1 fra selskabets afvisning.

Sagsøger har principalt gjort gældende, at der i henhold til forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, 2. pkt., først er indtrådt forældelse den 16. februar 2025, svarende til 3 år efter, at **Sagsøgte** anerkendte, at betingelserne for genoptagelse var opfyldt (bilag 31).

Hvis retten måtte finde, at tillægsfristen efter forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, 2. pkt., finder anvendelse, da gøres det gældende, at forældelsesfristen blev afbrudt ved **Sagsøgte** afvisning af **Sagsøger** krav den 21. november 2022 (ekstrakten side 459). **Sagsøger** krav forældede således senest et år efter den 21. november 2022, hvor ^{Sagsøgte} afviste kravet, jf. lovens § 29, stk. 5, 1. pkt.

I anden række har **Sagsøger** gjort gældende, at der først er indtrådt forældelse den 4. september 2024, svarende til 1 år efter **Sagsøgte** afvisning af 4. september 2023 (bilag 34).

Sagsøgte genoptog imidlertid ikke sagsbehandlingen af ^{Sagsøger} sag efter afvisningen af kravet den 21. november 2022, og **Sagsøger** havde ikke med fremsendelsen af Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse godtgjort, at der forelå væsentlige og uforudsete ændringer i de faktiske forhold, således at betingelserne for genoptagelse efter erstatningsansvarslovens § 11, stk. 1 var opfyldt.

Da **Sagsøger** sag ikke blev genoptaget på ny, medfører ^{Sagsøgte} afvisning af 4. september 2023 (bilag 34) ikke en tillægsfrist i henhold til lovens § 29, stk. 5, 1. pkt.

Endeligt fastholdes det, at der allerede var indtrådt forældelse af **Sagsøger** eventuelt berettigede krav på erstatning, da hun fremsatte sit krav over for **Sagsøgte** .

Da den 3-årige frist for forældelse ikke havde været midlertidigt afbrudt førend forældelsesfristens udløb, finder forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, således ikke anvendelse. Derfor gjaldt der ikke en tillægsfrist på et år fra **Sagsøgte** afvisning af kravet den 21. november 2022.
..."

Rettens begrundelse og resultat

Ved mail af 21. november 2022 afviste det skadesbehandlende selskab ^{Handlingsselskab} sagsøgers krav om dækning af tabt arbejdsfortjeneste senest fremsat i mail af 13. april 2022.

Ved mail af 22. marts 2023 til sagsøgers advokat bekræftede det skadesbehandlende selskab **Handlingsselskab** , at:

"forældelse først indtræder et år efter vores afvisning den 21. november 2022 - altså den 21. november 2023."

Den 21. november 2023 indgav sagsøger stævning mod **Handlingsselskab** vedrørende samme krav som er rejst under nærværende sag. Ved Københavns Byrets dom af 6. maj 2024 blev **Handlingsselskab** frifundet, idet selskabet ikke var rette sagsøgte, og da en begæring om tilladelse til at ændre betegnelsen af sagsøgte til sagsøgte i nærværende sag ikke blev taget til følge.

Ved mail 26. juni 2024 forespurgte sagsøgers advokat **Handlingsselskab** ' advokat om,

"... fuld information på jeres klient/rette sagsøgte Forsikringsselskab, i forbindelse med indgivelse af fornyet stævning i sagen..."

Ved mail dagen efter oplyste **Handlingsselskab** ' advokat:

*"...Jeg har af min klient fået oplyst, at **Sagsøgte** har overtaget risikoen for skader i relation til INSR, herunder Forsikringsselskab, for policer før den 31/12-2020.*

Sagsøgte

Sagsøgte

kan stævnes med frafald af kald og varsel..."

Nærværende sag er herefter anlagt den 8. juli 2024.

Der foreligger ingen yderligere oplysninger om forløbet fra afsigelsen af Københavns Byrets dom til nærværende sag blev anlagt. Henset til, at der forløb 2 måneder og 2 dage inden sagen vedrørende samme krav blev anlagt på ny, finder retten, at sagen ikke er anlagt uden uforholdent ophold efter Københavns Byrets dom, hvorfor det oprindelige sagsanlæg ikke findes at have bevaret sin fristafbrydende virkning.

Sagsøger findes ikke at have godtgjort, at forældelsen ikke skulle være indtrådt et år efter sagsøgte den 21. november 2022, afviste sagsøgers krav, jf. forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, 1. punktum, idet sagsøgte allerede før juni 2018, hvor sagen dengang blev afsluttet, havde anerkendt, at der forelå en dækningsberettiget skade. Ved senere genfremsendelse af krav på dækning af tabt arbejdsfortjeneste findes der ikke at løbe en ny 3 årsfrist efter forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5.

På denne baggrund findes det af sagsøger rejste krav forældet, hvorfor den af sagsøgte nedlagte påstand om frifindelse tages til følge.

Sagsomkostningerne er efter sagens værdi, forløb og udfald fastsat til dækning af advokatudgift med 20.000 kr.

Sagsøgte er momsregistreret.

THI KENDES FOR RET:

Sagsøgte Sagsøgte frifindes for de af sagsøgte Sagsøger nedlagte påstande.

Sagsøger skal til Sagsøgte betale sagsomkostninger med 20.000 kr.

Beløbet skal betales inden 14 dage.

Sagsomkostningerne bliver forrentet efter rentelovens § 8 a.